Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

·HVAR 8 DAG·
ILLUSTRERADT MAGASIN

KUNGL. SLOTTET I STOCKHOLM. — H. 8. D:S STOCKHOLMS FOTOGRAF.

15:DE ÅRG. N:O 15 DEN 11 JANUARI 1914

H. M. ÄNKEDROTTNING SOFIA

Efter fotografi af Hoffotograf L. Larsson, Stockholm

H. M:T ÄNKEDROTTNING SOFIA †.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

På det nyss tilländalupna årets näst sista dag drabbades Sveriges konungahus och Sveriges folk af en af båda i lika mån känd förlust, i det H. M:t Änkedrottning Sofia dåkl. 6,24 på morgonen genom en stilla död hädankallades. Med henne bortgick en furstinna, som varit en prydnad för tronen, ett mönster som maka och moder, de sjukas och nödlidandes beskyddarinna, en kvinna, hvars minne skall lefva älskadt och vördadt icke blott på grund af hennes upphöjda plats i samhället, utan än mer på grund af den äkta och ädla kvinnlighet hon under en nära åttatioårig lefnad städse lagt i dagen.

SOFIA WILHELMINA MARIANA HENRIETTA, *Sveriges änkedrottning,* var född i Biebrich den 9 juli 1836. Sin härstamning räknade hon från huset Nassau, ett af Europas äldsta och förnämligaste, befryndadt med Hohenstauffer och Oranier. Hon var dotter till hertig Wilhelm af Nassau och dennes andra gemål, prinsessan Paulina af Würtemberg. Redan vid tre års ålder faderlös erhöll hon under moderns personliga uppsikt en högst vårdad uppfostran och förvärfvade sig särskildt goda kunskaper i språk och historia. Ungdomen tillbragtes i Wiesbaden, där hon under förtroligt umgänge med ett par därstädes bosatta engelska familjer redan tidigt förvärfvade sig en förkärlek för engelsk litteratur och engelska institutioner, som följde henne lifvet igenom. Äfven sysselsatte hon sig med teckning och målning. Den stora världen fick hon tillfälle att se i Petersburg, där hon under vintern 1853—54 jämte sin moder vistades hos sin moster, storfurstinnan Helena. Denna var berömd för sin fina bildning; i hennes palats samlades den ryska hufvudstadens främste i politik, vetenskap och konst. Anton Rubinstein bl. a. stod under hennes beskydd. Han hjälpte till att anordna hennes konsertaftnar och gaf äfven hennes unga släkting undervisning i sin ädla konst: denna var i själfva verket i sin krafts dagar virtuos på piano. Hela prinsessans familj hade en litterär och konstnärlig anstrykning; hennes halfsyster Maria var gift med furst Herman af Wied, hvilken anonymt utgifvit flera filosofiska afhandlingar. Deras dotter bär det kända författarenamnet Carmen Sylva: det är drottning Elisabeth af Rumänien.

Under sommaren och hösten 1856 företog konung Oscar I:s näst äldste son, dåvarande hertigen af Östergötland, prins Oscar, en längre resa till Frankrike, England och Tyskland. I de båda förstnämnda länderna var resan officiell och afsåg fullföljandet af politiska och dynastiska intressen, men därefter anlade hertigen inkognito. Den 19—24 juli företog han en färd på Rhen, och härunder — vid den skönaste årstid och i det vackraste landskap — besökte "grefven af Rosendal" äfven den nyssnämnda furstliga familjen Wied på dess landtslott Monrepos nära Neuwied, där prinsessan Sofia, som nyss förlorat sin moder och i dagarne fyllt sitt tjugonde år, befann sig som gäst. Måhända var det just ryktet om prinsessans moderna, för tidens goda strömningar mottagliga åsikter, hennes konstsinne och hennes allvarliga, pålitliga karaktär, som dragit den svenske prinsen dit. Säkert är, att de båda unga snart knötos vid hvarandra med det gemensamma tyckets, begåfningens och bildningens band. Prinsen skyndade hem för att inhemta sin faders samtycke och återvände lika snabbt för att den 26 september 1856 fira sin trolofning å Monrepos. De båda lyckliga inristade på älskandes sed sina initialer i en dubbelek bland parkens lindar. Det officiella tillkännagifvandet skedde den 8 oktober. I maj följande år ägde bröllopet rum; den 6 förrättades vigseln å slottet Biebrich och därefter förde prins Oscar på skruflinieskeppet Stockholm, från hvars stormast hans egen amiralsflagg svajade, den prinsessa, hvilken han besjungit som sin "nutids brud", sin "framtids lifs prästinna", till det fädernesland, hvilket därefter skulle blifva deras gemensamma.

Sitt hem fick det unga paret i arfprinsens palats, som underkastats en grundlig renovering, och här njöt det nu familjelifvets ogrumlade lycka. Prinsen öfversatte bl. a. Goethes Tasso och tillägnade arbetet åt sin gemål:

Ditt namn, Sophie, skall ristadt stå
På detta första blad,
Ty främst ditt bifall var ändå
Mitt mål för hvarje rad;
Och så mig dubbelt dyrbart blifvit,
Hvad här jag tänkt och känt och skrifvit!

Lyckliga somrar tillbragtes längre fram på Sofiero, det förutvarande Skabbelycke, strax norr om Hälsingborg, som prinsen inköpte och omdanade till den lustgård det allt framgent är. Här uppväxte sönerna i landtlig friskhet: *Gustaf*, vår nuvarande konung, född 1858, *Oscar*, numera prins Bernadotte, född 1859, *Carl*, född 1861, och *Eugen*, född 1865.

När man erinrar sig den intensiva verksamhet hertigen af Östergötland på 1860-talet utöfvade på skilda områden, får man aldrig glömma, att hvad som framför allt satte honom i stånd härtill var den trefnad, frid och ro, som rådde vid hans hof, det aldrig sviktande och hjärtliga samförstånd, som var utmärkande för förhållandet mellan make och maka, föräldrar och uppväxande barn. Hans gemål visade sig i värkligheten i besittning af alla de egenskaper, som kunde göra henne ägnad att dela hans arbete. Hon förenade med en omfattande bildning och en vaken och fördomsfri intelligens en stark och själfständig karaktär, som mer än en gång utgjorde ett värkligt stöd för maken, icke minst längre fram, då han, vorden konung, hade att dragas med brydsamma politiska förhållanden. Bl. a. var hon en uppmärksam tidningsläserska och alltid å jour med den politiska partiställningen. "Och denna gedigenhet", säger en initierad biograf, "var alls icke, som man stundom trott, uppblandad med högdragna och asketiska böjelser. Hertiginnan Sofia var tvärtom mycket umgängesam och gladlynt, hyste varmt deltagande för andra och kunde hjärtligt skratta åt ett godt skämt. Härtill kom ett *praktiskt* sinne, som visste att ordna och styra och som trängde till gagnande värksamhet. De, som stått henne tidigt nära, bevittna, att något tillfälligt obehag aldrig förspordes vid hemlifvet i Arfprinsens palats, ty där rådde en humanitet och värdighet, eller hvad man kallar god sed, som redan i sig utesluter hvarje rubbning af den ädla harmonien."

I all synnerhet låg sönernas uppfostran henne om hjärtat. Blott en halftrappa skilde mellan hertiginnans stora våning och den mellanvåning, som de furstliga barnen bebodde, och det var ganska vanligt, att hon infann sig med sitt handarbete midt under lektionen och antingen stilla åhörde densamma eller genom muntra infall gaf den omväxling och glädje.

Redan nu började hennes insatser på välgörenhetens och sjukvårdens område. Hon var tidigt ordförande i centralkommittén för fruntimmersskyddsföreningarne i hufvudstadens olika församlingar och ledde deras arbeten till enhetligt resultat. Hon grundade 1861 hemmet för frigifna kvinnor och var sedan framgent en verksam ordförande i dess styrelse. Det var ett nytt verk, det första i sitt slag i Sverige,

ett hem, men på samma gång en uppfostringsanstalt, en hushålls- och arbetsskola i den stora striden för återupprättelse mot nöden, brottet och lidandet. Det blef i sinom tid ett mönster för dylika sträfvanden på andra orter i landet.

Ännu långt större skulle dessa insatser bli, sedan drottningtronen bestigits och barnen börjat växa till sig. Den 18 sept. 1872 afled konung Carl XV utan tronberättigad arfvinge och efterträddes följaktligen af sin broder. Den 12 maj 1873 kröntes den nu aflidna till Sveriges drottning och längre än någon annan svensk kungagemål eller i 34 ar skulle hon komma att bära drottningkronan. Vid kröningen, liksom sedermera vid silfver- och guldbröllopsfesterna, bildade hon i förening med konungen genom donerande af afsevärda summor fonder, hvilkas afkastning är afsedd att användas till beredande af liiräntor åt fattiga barn. Och ännu är i lifligt minne, hurusom drottning Sophias namn ständigt syntes i första rummet, när det gälde att ingripa till hjälp åt befolkningen i landsändar, som hemsökts af eldsvådor, stormolyckor eller missväxt. Det stora barnsjukhuset i Stockholm, "Kronprinsessan Lovisas vårdanstalt", fick i henne en verksam beskyddarinna, liksom ock föreningen Röda korset. Men sin vackraste och varaktigaste minnesvård på detta område har drottning Sofia dock satt sig i det den 10 oktober 1889 invigda Sofiahemmet. Man har riktigt karakteriserat detta som en kvinnlig sjukvårdsakademi, som kan göra anspråk på att vara en centralanstalt för hela landet, ett inlägg i sanitetsväsendet, som förut i vårt land saknades, men har sin motsvarighet i de katolska ländernas nunneordnar. Det hela, såväl sjukhuset som sjukvårdsskolan kombinerade, var från början uttänkt af drottning Sofia själf, liksom det af henne anordnades och inreddes. Som man erinrar sig sträckte sig hennes intresse in i det sista till denna stiftelse. För öfrigt var drottning Sofia beskyddarinna af sällskapen till inrättande af småbarnsskolor och för den lappska missionen, Kristiania barnhem och Samaritanföreningen i Kristiania.

H. S Dg STOCKHOLMSFOTOGRAF. Käche: Kem. A.-B. Bengt Siljeqvarn, Sthlm—Gtg.

SLOTTSKAPELLET UNDER SORGEGUDSTJENSTEN. (Text å sid 235.)

Drottning Sofia var, då Sofiahemmet invigdes, redan bruten af sjukdom. Tilltagande ohälsa tvang henne att den 5 april 1887 underkasta sig en farlig operation (ovariotomi), som hon lyckligen bestod, men hon återvann aldrig tillfullo hälsan. Af sjukdomen hämmades hennes kraft och hölls hon på afstånd från det oroligare umgängeslifvet. Men lidandet fördjupade också hennes åskådning. Hennes natur hade alltid varit främmande för flärdens och den yttre höghetens lockelser. Nu lärde hon sig söka lifvets mål bortom det timliga ocn i varm och lefvande gudsfruktan en bättre tillfredsställelse än den världen förmår gifva. Men med denna gudsfruktan förband hon ingen trångsinthet eller ofördragsamhet. Hon behöfde icke lämna några af sina tidigare karaktärsdrag, därför att hon försatte dem i ett klarare ljus. Men hon skydde ej att tillämpa sina grundsatser på hela sin verksamhet och att med sitt lif bevisa sin tro.

Den största glädje det svenska folket beredde henne var väl det lysande resultatet af nationalinsamlingen vid regeringsjubileet 1897. Det var på hennes förslag, som konungen beslöt att anslå de insamlade medlen till åtgärder för lungtuberkulosens bekämpande. Hon själf inträdde som hedersordförande i den kommitté af läkare och andra sakkunniga, som tillsattes för utarbetande af närmare förslag till medlens användande. "Hon äger till en sådan plats sannerligen icke endast bördens rätt", yttrade konungen med rätta i det tacksägelsetal, hvarmed han mottog jubileumsgåfvan. Så har drottning Sofias namn blifvit inskrifvet som banbrytarens i vårt offentliga sanatorieväsens häfd.

Meningarne äro olika om det politiska inflytande, drottning Sofia utöfvat. Ett är säkert: intrigen låg henne fjärran. Har ett dylikt inflytande af henne utöfvats, har det för visso endast varit makans naturliga och gjort sig gällande i försonlighetens och samhällsfridens intresse. Äfven från denna synpunkt förtjänar den gamla änkedrottningen bevaras i tacksamt och välsignadt minne.

H. 8 Dis STOCKHOLMSFOTOGRAF. Kliche: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm—Gbg.

AXEL TÖRNEMANS VÄGGMÅLNINGAR UPPSATTA I 2:A KAMMARENS PLENISAL.

I årg. XIII: 19 återfinnas förslagen till målningarne.

De *väggmålningar* för Andra kammarens plenisal, hvilka kammaren på sin tid genom riksgäldsfullmäktige uppdrog åt artisten *Axel Törneman* att utföra, hafva nu af konstnären fullbordats. De dekorativa målningarne, tre till antalet, och bestående af ett svenskt landskap med mäktiga linier, flankeradt af Torgny lagmans och Engelbrekts vördnadsbjudande gestalter, äro anbrakta å väggfälten öfver talmansabsiden och de två utlöpande läktarne.

H. 8 Dis STOCKHOLMSFOTOGRAF.

AXEL TORNEMAN.

*

Till f. d. kommendören *Sten Ankarcrona* öfverlämnades den 31 dec. genom en deputation sjöofficerare under ledning af amiral C. A. Ehrensvärd en praktfull hedersgåfva från svenska flottans officerskår. Hedersgåfvan, som består af ett vikingaskepp i silfver, hvilande på en sockel af ebenholz, och utförts hos hofjuvelerare C. G. Hallberg i Stockholm efter ritning af amiral Hägg, bär inskriptionen: "Till kommendören Sten Ankarcrona från officerare vid Kungl. Flottan med tack för mångårigt nitiskt och sakkunnigt arbete till fosterlandets och flottans bästa".

Foto. Lamm, Stockholm. Kliche. Bengt Silfversparre.

HEDERSGÅFVA FRÅN SVENSKA FLOTTANS OFFICERS K R TILL F. D. KOMMENDÖREN S. ANKARCRONA.

VIGSELRUMMET I STOCKHOLMS NYA RÅDHUS

SIGNATUREN FRUKTKORGENS FÖRSLAG

Förordadt af professor Karl Warburg inom prisnämnden.

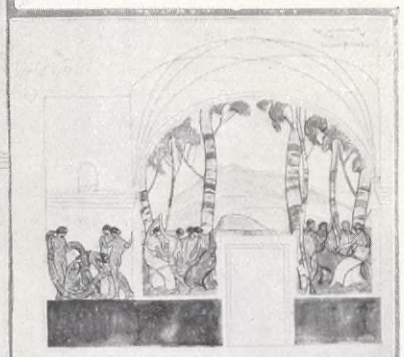

Kliché: Bengt Silfverspare.

DETALJ UR G. PAULIS FÖRSLAG

H. S. D. i Göteborgsfotograf

DETALJ UR I. GRÜNEWALDS PRISBELÖNTA FÖRSLAG

De förslag till *utsmyckning af vigselrummet* i Stockholms nya rådhus, hvilka ingått till den senast utlysta täflingen, utställas f. n. i Klara gamla skolhus vid Vasagatan i Stockholm.

Ehuru den nu föreliggande samlingen förslag måste anses väsentligt starkare än den, som utgjorde resultatet af den föregående täflingen, och rymmer flera konstnärligt betydande och intressanta uppslag har dock intet af dem tillvunnit sig så odeladt gillande, att det kunnat antagas i och för den önskade utsmyckningen. Det utfästade täflingspriset, 1,000 kr., har tillerkänts Isaac Grünewalds förslag, en luftig färgkomposition, som lekande och fantasifullt behandlat temat mannen, kvinnan och barnet. En medlem af prisnämnden, professor Karl Warburg ville med förbigående af Grünewald till 1,000-kr.-priset förorda några med "Fruktkorgen" signerade skisser, återgifvande grupper af dansande eller mediterande ynglingar och ungmör. Till inköp har vidare antagits ett af Georg Pauli inlämnadt, i kubistisk stil utfördt förslag framställande de tre nornorna med sidogrupper af man och kvinna samt ett med "Drake" signeradt originellt förslag med Sankt Göranslegenden som motiv.

Fot.: Jeger, Stkm. Kliché: Bengt Silfverspare.

FRU RAPHAEL-LINDEN I "HANS ENDA HUSTRU" Å K. DRAM. TEATERN.

*

K. Dramatiska teatern i Stockholm gaf den 2 jan. som premiär *"Hans enda hustru"* af den danske förf. *Julius Magnussen,* redan tidigare bekant för svensk publik genom ett par omtyckta teaterpjäser "Dagdrifvare" och "Den store hädangångne". Det nu framförda stycket visade sig, om än behäftadt med någon svaghet i strukturen, vara i besittning af sina föregångares goda egenskaper, roade genom sin älskvärda smålustighet på bästa sätt publiken och tillvann sig dess hjärtliga bifall.

DEN STORA BRANDEN I SKULTUNA.

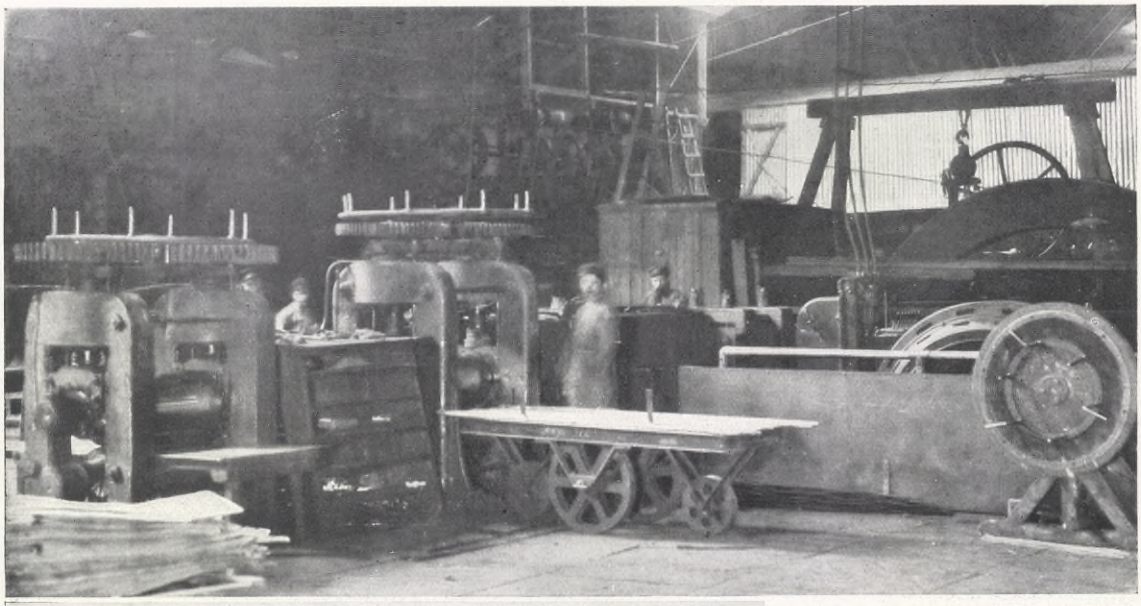

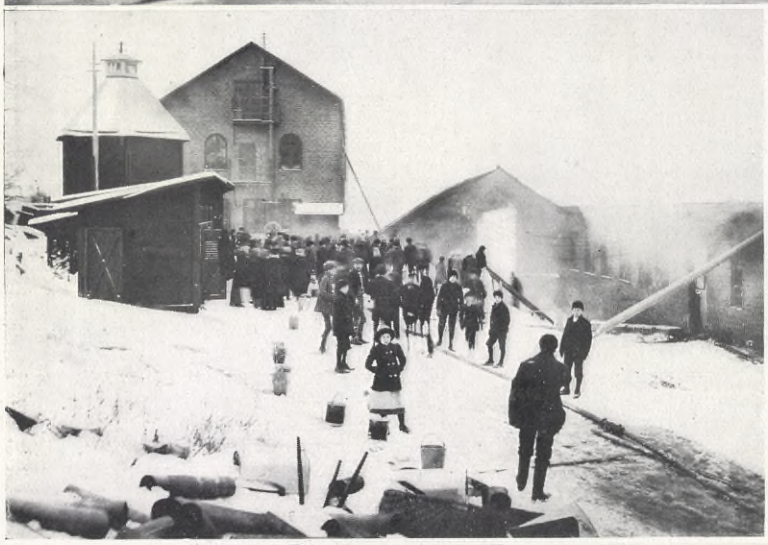

1. INTERIÖR FRÅN DET NU NEDBRUNNA VALSVERKET.
2. EN BILD FRÅN SLÄCKNINGSARBETET.
3. VALSVERKSKOMPLEXET EFTER BRANDEN. *1 och 2 manufakturverket och nya kraftstationen, som voro starkt hotade.*

D. 29 dec. ödelade en eldsvåda det stora valsverkskomplexet vid Skultuna bruk, inrymmande förutom valsverk o. tubdrageri äfven afdelning för pressning af hylsor till kanonkulor samt kopparslagareverkstad. Elden började kl. 10 f. m. och om ett par timmar var det hela blott en rykande ruinhög. Elden hade uppkommit genom ren olyckshändelse: under det man var sysselsatt att med en lödlampa upptina ett fruset afkylningsrör. — Den brunna byggnaden var försäkrad för 1,460,000kr.

1 och 3 Foto. Blom, Vesterås, 2 Amatörfoto.

H. 8. D:s nya följetong:
»Excellensens barn»
Roman af Ernst von Wolzogen
börjar med detta nummer.

Ernst v. Wolzogen är ett författarnamn, som torde vara välkändt för de fleste af våra läsare. Författaren, som tillhör de mest lästa på förströelsegebietet, är född 1855 i Breslau och är medlem af en ända sedan 1700-talet litterärt verksam släkt. Han har bakom sig en ymnig alstring af romaner och noveller, alla i hög grad underhållande. Det prof vi i Hvar 8 Dag nu gå att lämna, torde ytterligare bestyrka hans framstående berättaregenskaper. **Red.**

GREFVE STÜRGKH, *konseljpresident.*

VON DLUGOSZ, *minister för Galizien.*

Efter fotografier. *Kliché: Bengt Silfversparre.*
PRESIDENTEN HUERTA (X), *med sin utrikes- och krigsminister.* *(Se sid. 235).*

Efter fotografi. *Kliché: Bengt Silfversparre.*
GENERAL VILLA (X) *den mexikanske anföraren för upprorsskarorna.*

Inbördeskriget i Mexiko rasar med oförminskad häftighet utan att det ännu kommit till något afgörande mellan de stridande parterna. De upproriska, hvilka som bekant utgöras af de konstitutionella mexikanska elementen synas hafva för afsikt att med förenade krafter rikta en stöt mot hufvudstaden Mexiko för att genom dess intagande defenitivt bryta president Huertas sega motstånd. I landets sydliga del utvecklar upprorsledaren Zapata en liflig krigisk verksamhet, därmed bindande en betydande del af regeringstrupperna och underlättande de af generalerna Carranza och Villa anförda upprorsskarornas anryckning norrifrån mot hufvudstaden.

Forts. å sid. 238.

Efter fotografi. *Kliché: Bengt Silfversparre.*
MEXIKO'S JEANNE D'ARC: *Marie Terrazos som utmärkt sig i striderna mot federalisterna.*

Efter fotografi. *Kliché: Bengt Silfversparre.*
EN FÖRTRÄFFLIG BILD FRÅN INBÖRDESKRIGET I MEXIKO: *De konstitutionella i strid mot federalister.*

MINNESORD OM ÄNKEDROTTNING SOFIA.

Efter akvarell. Kliche. Bengt Silfversparre.

VID 15 ÅR.

Efter porträtt. Kliche: Bengt Silfversparre.

SOM TROLOFVAD.

Då den Bernadotteska dynastien, den yngsta af Europas kungafamiljer, efter att ha blifvit rotfast i sitt nya fosterland sökte förbindelser med andra furstehus för att därigenom främja sin ställning och sin prestige, lyckades konung Oscar I:s söner knyta äktenskapliga band, som väl kunna sägas ha tillfredsställt äfven de längst gångna anspråk på förnämitet och hög rang. Prins Karl, den äldste af sönerna och närmaste tronarfvingen äktade ju en furstinna ur Nederländernas utomordenligt förnäma härskaresläkt, prins August valde sin brud från en gren af det gamla sachsiska furstehus, som på mångsidigt sätt var befryndadt med våra gamla kungaätter, men prins Oscar slog om vi så få säga rekordet, då han förenade sina öden med Sofia af Nassau, ty denna prinsessa tillhörde det urgamla huset Nassau-Oranien, ett af de äldsta i Europa, redan i länge sedan flydda tider suveränt och ryktbart bland annat genom de mycket framstående och märkliga medlemmar, som under 1500- och 1600-talen voro riksståthållare i Holland och genom krigiska och fredliga idrotter vunno stor ära och berömmelse.

ENKEDROTTNING SOFIAS BRODER OCH SVÄGERSKA, *storhertigparet af Luxemburg.*

En gren af denna ansedda fursteslägt var bosatt i Nassau, det gamla arflandet, som dock numera är införlifvadt med Preussen, och på 1850-talet var ättens hufvudman hertig Wilhelm, som med sin gemål i andra giftet prinsessan Pauline af Würtemburg var fader till prins Oscars af Sverige maka, den blifvande drottningen öfver de

Efter fotografi. Kliche: Bengt Silfversparre.

UNGDOMSHEMMET I NEUWIED.

HERTIGPARET AF ÖSTERGÖTLAND MED SÖNER (1866).

DROTTNING SOFIA PÅ 1870-TALET.

förenade nordiska konungarikena. Född i Bieberich år 1836 erhöll den unga prinsessan Sofia Vilhelmina Mariana Henrietta den omsorgsfullaste uppfostran under sin rikt begåfvade moders öfverinseende o. personliga ledning. Hennes första lärarinna var en fröken Hessel, men snartanförtroddes hennes undervisning åt manliga lärare, framstående vetenskapsmän och universitetsprofessorer, och med särskildt intresse omfattade hon historia o. geografi, religionsvetenskap o. musik.

UNIK BILD FRÅN KONUNGAPARETS BESÖK I KARLSRUHE VID DÅVARANDE KRONPRINSENS FÖRLOFNING 1881: *Fr. v.: Storhertigen af Baden, konung Oscar, drottning Sofia, kronprins Gustaf och prinsessan Victoria (nuv. konungaparet) samt storhertiginnan af Baden.*

Hon blef sålunda en framstående pianist och då hon vid tjugo års ålder på slottet Monrepos gjorde bekantskap med hertigen af Östergötland, var det nog hennes musikaliska begåfning, som bidrog till alstrandet af den varma sympati, som snart förenade de unga och förmedlade det förbund, som de knöto med hvarandra och som varade mer än ett halft sekel. Förmälningen ägde rum på Bieberich den 9 juli 1857 och de nyförmälda reste omedelbart därefter via Hamburg, Lybeck o. Travemynde

Efter porträtt. *Kliché: Bengt Silfversparre.*

DROTTNING SOFIA *på 1880-talet.*

till Stockholm, där en hjärtlig välkomst bereddes den unga, sympatiska prinsessan.

Betydande representationplikter kommo snart på hennes lott, då hennes gemål såsom tronföljare och särskildt under kung Karl XV:s af sjukdom fördystrade sista lefnadsår allt mer trädde i förgrunden i statslifvet. Med alldeles särskildt intresse ägnade hon sig redan som hertiginna åt humanitära och välgörenhetsvärf och personligen åt sina fyra söners uppfostran. I arfiurstens palats, som ända till dess hertigen efter kung Karls frånfälle besteg tronen, var fursteparets vinterbostad, och på det vackra Sofiero, sommarresidenset nära Helsingborg, utöfvade hon med stor älskvärdhet värdinneskapet och intog en ledande ställning i de litterära och musikaliska kretsar, som utgjorde den hertigliga familjens hufvudsakliga umgänge. Äfven som drottning intog hon i detta hänseende en framskjuten ställning, men blef på grund af sitt vacklande hälsotillstånd nödsakad att mindre uppträda i det offentliga och att föra ett mer tillbakadraget lif. Bekant är dock hur drottning Sofia detta oaktadt och trots ofta återkommande sjukdomsfall, som emellanåt gjorde långvariga vistelser utomlands nödvändiga, med varmt intresse omfattade och främjade välgörenhets- och barmhärtighetsverk och hur på hennes initiativ betydande och gagnande anstalter i dessa hänseenden

Efter porträtt. *Kliché: Bengt Silfversparre.*

KONUNG OSCAR OCH DROTTNING SOFIA *(1885).*

Efter fotografi. *Kliché: Bengt Silfversparre.*

DROTTNING SOFIA VID TIDEN FÖR SOFIAHEMMETS STIFTANDE 1884.

Foto. L. Larsson, Stockholm. *Kliché: Bengt Silfversparre.*

DROTTNING SOFIA MED BARNBARNEN, PRINSESSORNA MARGARETHA OCH MÄRTHA.

kommit till stånd. Sålunda är det i mycket hennes förtjänst att kampen mot tuberkulosen så framgångsrikt upptagits i vårt land, och äfven på många andra områden anses hennes medverkan och inflytande ha gjort sig gällande. Visst är att hon genom sin karaktärsstyrka och sin fasta vilja stod som ett kraftigt stöd vid sin makes sida särskildt under de bekymmersamma förhållanden, som uppstodo genom och under våra mellanhafvanden med Norge, den otillfredsställande unionen och dennas slutliga upplösning. Huruvida hennes inflytande vid dennas uppgörelse var den lyckligaste, tillkommer det historien att döma om, men säkert är att hon städse handlade med de bästa afsikter och redlig vilja, och det anses allmänt ha varit hennes ingripande som förekom en blodig lösning af tvistefrågorna.

Foto. L. Larsson Stockholm — Klicke: Bengt Silfverstarre.

ÄNKEDROTTNING SOFIA, *det senaste porträttet.*

I serien af svenska drottningar, så rik på märkliga och högt begåfvade kvinnor, skall i alla händelser drottning Sofia intaga en mycket framskjuten plats, ej minst på grund af sin gärning som moder, fostrande ett nytt släkte af begåfvade och framstående generationer i Sveriges gamla kungaborg.

Jämte sina närmaste i denna efterlämnar änkedrottning Sofia några märkliga medlemmar af sin egen släkt. En systerdotter är sålunda drottning Elisabeth af Rumänien, den som skriftställarinna rykt bara "Carmen Sylva", och i Waldecks, Wieds och Badens furstehus efterlämnar hon nära anhöriga.

C. F.

SORGEGUDSTJÄNST EFTER ÄNKEDROTTNINGEN.

Till illustr. å sid. 227.

Med anledning af änkedrottningens frånfälle hölls på dödsdagen "Te deum" i Slottskapellet. I koret hade samlats regeringens samtliga medlemmar, riksmarskalken grefve Douglas, förre riksmarskalken friherre von Essen, representanter för samtliga främmande beskickningar i Stockholm, medlemmar af stadsfullmäktige m. fl. Kl. 2 anlände konungen och drottningen, kronprinsen och kronprinsessan, hertigen och hertiginnan af Västergötland med döttrar samt hertigen af Nerike och togo plats i koret, där prinsen och prinsessan Bernadotte med sina barn förut infunnit sig. Sedan psalmen "Som fåglar små" sjungits från orgelläktaren, bestegs predikstolen af hofpredikanten Åhfeldt, som i sin betraktelse dröjde vid änkedrottning Sofias ädla lifsgärning och anbefallde den hänsofna furstinnans förlossade ande i Herrens händer. Sedan därefter Fader vår och välsignelsen lästs afslöts den högtidliga akten med ps. 221.

Till illustr. å sid. 231.

Den Österrikisk-Ungerska dubbelmorarkien har till mängden af tidigare politiska skandaler i dagarna fogat en ny af så betydande räckvidd, att den gifvit anledning icke blott till lifliga kommentarier i det egna landets tidningar utan äfven blifvit föremål för världsprässens uppmärksamhet. Under den politiska fäjden mellan ministern för Galizien *von Dlugosz* och det polska folkpartiets högtbetrodde ledare, redaktör *Stapinski*, hafva de båda antagonisterna afslöjat hvarandras ohederliga föregående och samtidigt därmed kastat ett bjärt ljus öfver det politiska korruptionsväsende, som florerar inom den af skandalen berörda monarkien. Mellan de båda herrarna, hvilka förut i hemlighet samarbetat, uppstod en brytning, och Dlugosz framlade inför offentligheten bevis för att Stapinski som oppositionsledare mottagit betydande summor i mutor af regeringen, för att gå dennas ärenden.

Den angripne svarade med ett afslöjande af Dlugosz politiska karriär. Det visade sig att D., som utgått från ett obskurt hem och åtnjutit endast en ytterst bristfällig skolundervisning, börjat sin bana som atlet vid en cirkus. Därefter öfvergick han till affärsvärlden, hopsvindlade en stor förmögenhet och lyckades sedan, ehuru hans anseende var det sämsta möjliga, genom att vid ett val köpa en motkandidat göra sig till deputerad. Förordad af en annan deputerad, hans nuvarande vederdeloman, red. Stopinski, utnämndes Dlugosz, som till riksdagsmatrikeln uppgifvit sig vara af adlig börd och innehafvare af höga akademiska lärdomsgrader, af konselipresidenten, grefve Stürgkh, till minister i Galizien. Stapinskis afslöjanden rörande dels det otroligt lättvindiga sätt, hvarpå konselipresidenten grefve Stürgkh ombestyrt besättandet af ministerposten i Galizien, dels de djupa grepp som regeringen för bestickningsändamål gjort i statskassan anses hafva i betänklig grad skadat konselipresidentens anseende och ställning

DEN NYA FOLKSKOLEÖFVERSTYRELSEN.

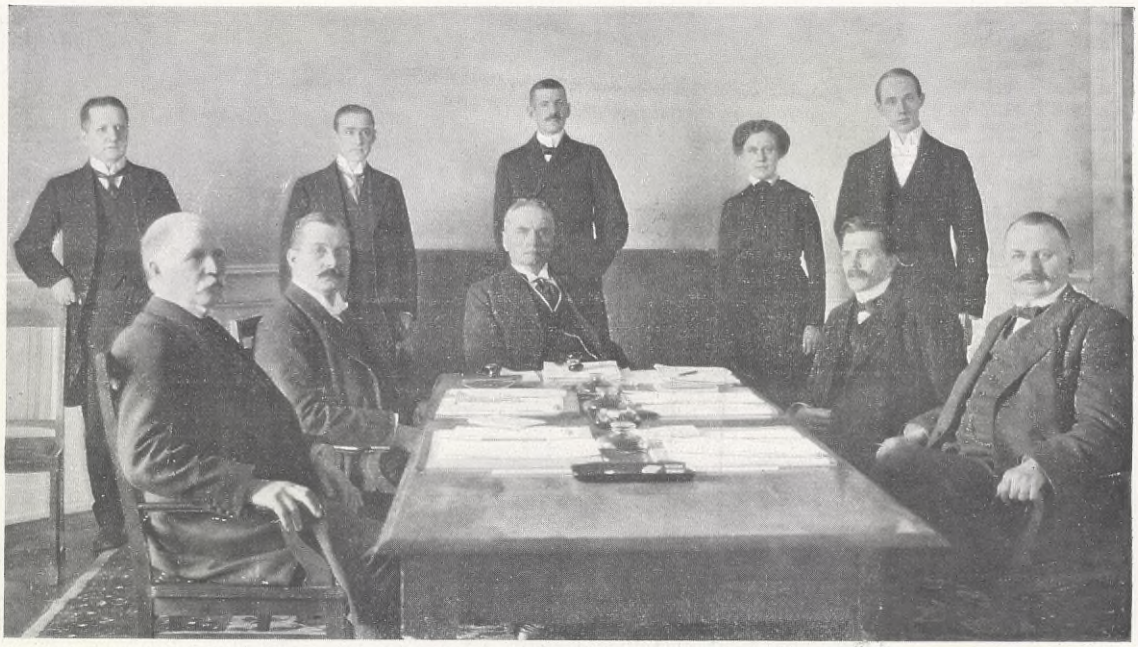

H. S Dz STOCKHOLMSFOTOGRAF. *Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverspare, Sthlm.—Gbg.*

DEN FÖRSTA SESSIONEN. *Vi namnteckna fr. venster t. höger, sittande: Undervisn.-råden A. Dalin och E. Sandberg; Öfverdirektör B. J. Bergqvist; Undervisningsråden H. Dahlgren och N. O. Bruce; stående: Sekreteraren J. Lilliesköld, Notarien J. G. A. Hammerhielm; Registratorn G. Redelius; Amanuenserna A. Tholander och G. Florén.*

Den nybildade *folkskoleöfverstyrelsen* har i dagarne haft sin första session, hvarifrån vi blifvit satta i tillfälle att återgifva ofvanstående bild.

BREFVET.

FÖR HVAR 8 DAG AF ***MARIKA STJERNSTEDT.***

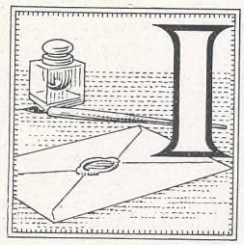

MÅNGA HERRANS år bodde på det ensliga Tvegarn i yttre skärgården två gamla bröder Gille.

Det är ingen historia från i går jag nu skall berätta, ty de båda gamla herrarne ha redan länge legat sida vid sida på den lilla landtliga kyrkogården invid sundet, där stockholmsbåten passerar tvenne gånger hvarje sommardag, aflåtande sin gälla signal för broöppningen vid Ättinge handelsbod. Men under de stilla vinterkvällarna, när de evigt lika fjärran stjärnorna glimma, bindande som stumma vittnen sekel till sekel, förborgadt människoöde till annat, kan jag plötsligt minnas dem... Men sett dem har jag ej, och hvad jag vet om dem, är blott hvad kyrkvärden Valentin Svensson, nu en gubbe, talat om, när han kommit på den kanten.

Det påstods, att när Jacob Gille, den äldre af bröderna, var barn, blef han en gång åskådare till en dryckesorgie som slutade med slagsmål och dråp. Den tioårige gossen afsvor inom sig för lifvet all sprit och människors sällskap. Han hade dåligt läshufvud, var klen och världsfrånvarande och fick stanna hemma på Tvegarn, uppfylld af drömmar och långväga färder, medan den yngre, men briljante Markus sattes i skola i Stockholm, passerade graderna och blef husarofficer.

Markus var en vacker ung man, med liten, krokig näsa, blixtrande ögon, små kolsvarta mustascher, allt i samma modell som den unge, vackre och populäre franske kronprins Oscar. Löjtnant Gille gjorde af med pängar, först moderns arf och så faderns, och han tänkte föga eller intet på den anspråkslöse bror Jacob, som satt hemma på gården. Så en vacker dag kommer han i konflikt med sin chef, bara om en bagatell, om trensarne på uniformsrocken, och ett tu tre rinner humöret på honom, han ger ett hetsigt svar, rifver af sig hela rocken och begär på stående fot sitt afsked.

En svart höstafton lägger en segelkutter till vid Tvegarns brygga. Det är löjtnanten, som kommer ut, direkt från Stockholm, där han brutit sin karriär och dit han svurit att aldrig mer sätta sin fot. På farstubron träder Jacob i sin grofva vadmalsdräkt emot den elegante flyktingen och räcker handen som vore allt detta de enklaste saker i världen, och för honom äro de det. I hans rum står jordgloben och ligga kartorna på bordet, och hans tankar följa oceanernas banor, medan hvardagen blott är dimma och oväsentlighet. I salen dukas brådskande fram kvällsvard, och vid den rykande ölosten förklarar Markus lifligt och mångordigt sin ställning för den andre, som knappt hör på.

Pängarna äro slut, resurserna äro slut, löjtnant Gille är trött på dansen, ärketrött, uppfylld af förakt, själf misstrodd, missförstådd, ja, *förföljd*, hviskar han, i detta tillhåll för intriger, favorisering, orättvisor, flärd och lumpenhet, som är hufvudstaden! Och under tiden spela hans blixtrande ögon salen rundt, se skavankerna, blunda för dem, vilja blunda, ty här är hans afsikt att stanna och gömma sig, vara hur det vill, om blott brodern måtte tillåta!

Där är hans oro, därför talar han så ymnigt, fort och nervöst. Men när han slutat, bjuder Jacob blott godnatt, och då de nästa morgon träffas vid frukostbordet, är allt som om det redan länge gått efter samma gamla vanor.

Markus stannade hemma. Tiden gick. Bröderna skötte sig hvar för sig och vantrifdes ej med hvarandra. Vintern gick och våren kom. Så lång vintern var, hade löjtnant Markus dagligen från salsfönstren timtals orörlig sett ut öfver den frusna fjärden, där postforan drog förbi på väg till det hatade Stockholm; men när isarna bröto upp i april, började oron sticka honom igen.

I Stockholm hade han lämnat en ung dam, och det var henne han allt mer pockande kom ihåg. Inga löften voro växlade mellan dem, bara ett par små souvenirer, en bandstump, en blomma, då han i all ärbarhet visat henne sin tillbedjan, men han visste att hon måste ha förstått hans ögons språk.

Han kände sig också ha blifvit uppmuntrad tillbaka, kanske älskad — och nu, medan vårkvällarna blefvo längre och längre och ljusare, upptäckte han med ångest, att här satt han ju bara och förlorade alla sina chancer som en tok och ingenting annat!

Men i maj månad skulle Jacob göra en färd till hufvudstaden. Till honom lämnade Markus ett bref, som han ej vågat anförtro den här ute alltför osäkra posten.

Han skref till sin tillbedda, förklarade sitt försvinnande, yppade sin längtan och frågade henne, om hon ännu mindes de gångna balaftnarnes enträgnaste kavaljer? Ville hon, kunde hon tända hopp inom honom? Af hennes svar berodde, om han skulle bryta sin ed att aldrig återse Stockholm mer, och för hennes skull bröte han den sorglöst! — Han bad Jacob lämna in brefvet i en viss hökarbod vid Kornhamnstorg, genom hvars förmedling den sköna fick sin post.

Jacob Gille for, och dagarna gingo. Dagarna blefvo veckor och veckorna månader. Jacob hade haft åtskilliga uppdrag att sköta i staden, och små-

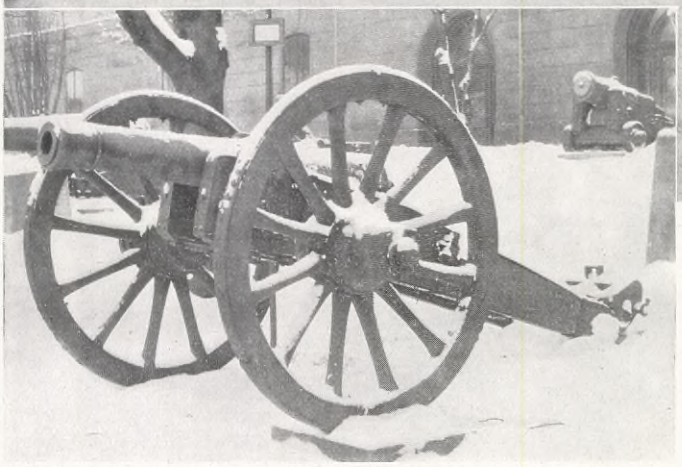

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF. Kliché: Bengt Silfversparre.

MINNESUTSTÄLLNING FRÅN 1813—1814 ÅRS KRIG:
Öfre bilden: INTERIÖR FRÅN ARTILLERIMUSEUM. *Nedre bilden:* FRANSK KANON, HEMFÖRD FRÅN LEIPZIG 1813.

Till minne af de båda, i Sveriges historia inskrifna krigsåren 1813 och 1814 har i Artillerimuseet i Stockholm anordnats en synnerligen intressant utställning af en mängd föremål, anslutande sig till dessa års ärorika krigshändelser. Samlingen innesluter ett betydande antal kanoner, kastpjäser, andra vapen och troféer, hemförda som byte dels från det stora befrielsekriget mot Napoleon dels från 1814 års krig. Vidare utställas uniformer, fanor, bataljmålningar samt därjämte en i såväl historiskt som konstnärligt hänseende värdefull samling porträtt af de högsta svenska krigsbefälhafvarne, i främsta rummet kronprinsen Karl Johan. Af föremålen, hvilka med känd sakkunnighet ordnats af chefen för Artillerimuseum kapten O. Kuylenstierna, höra en del till museets egna samlingar under det andra välvilligt ställts till förfogande af H. m:t konungen (Karl Johans fältsilfver) samt af Lifrustkammaren, Nationalmuseum, Nordiska museet m. fl.

ningom befanns, att han skött dem alla — men själf hördes han ej af. Han hade af en händelse fått reda på en kofferdist, som skulle segla till Indien och följt med denna. Fram mot hösten, när man på allvar började undra, kom bref härom. Han mådde för öfrigt bra, skref han, och hoppades alla detsamma. Punkt och slut.

Jacob blef borta i femton år.

Hemma på Tvegarn gick löjtnant Markus emellertid och väntade svar på sitt bref. Dagarne blefvo veckor och månader och ingenting förspordes. På Jacob tviflade han ej. Stoltheten förbjöd honom att skrifva på nytt, löftet han gifvit sig själf förbjöd honom att resa till staden. Han fruktade också staden, inbillningen grodde allt fastare upp, att faror väntade honom där, fiender, kanske försåt. Han blef tyst, misstrogen och bitter. Det gick tre eller fyra år, och en dag erfor han, att hans hjärtas dam gift sig med en annan. Hon hade gjort ett rikt gifte. Hon hade ringaktat hans bref, så förstod han det, ringaktat fördettingen och hans kärlek!! Men ingen hade Markus att förtro sig till, och han förtrodde sig ej. Endast ett fåtal sidor i lösa anteckningsböcker från den tiden ha långt senare förrådt något om hans dagars stämningar.

Omkring sig sköt han eljes alla bort. Han flyttade från hufvudbyggningen ner i gårdsflygeln och lät där inrätta två små rum åt sig. Där hade han bästa utsikt öfver fjärden, och de långa vinterdagarna hände att han satt timtals med blicken öfver spåren i snön, där postforan till Stockholm eller resande bönders slädar följt de utsatta enrisruskorna. Han väntade, men utan att mera själf veta på hvad.

Efter femton år kom Jacob hem igen, åldrad till gubbe. Om sin färd berättade han ingenting. Den var hans ensak. Han återtog sitt lif och sina vanor, kartorna och jordgloben, just där han lämnat dem. Tyst var han förut, lika tyst förblef han. Och nu teg också Markus. Åren gingo — tio eller femton till.

Det är från denna epok min sagesman, kyrkvärden Valentin Svenssons första minnen af herrarne Gille datera. Själf var han då ännu ett barn. Den första ångbåtenbörjade trafikera öarna därute, och det nya samfärdsmedlet var herrarne på Tvegarn mycket emot. Det spolierade fiskevattnen och satte oro i hufvudet på ungt folk. Stadens trolöshet och fördärf ryckte inpå knutarna. Lycksökare och obekanta kunde godtyckligt färdas ut och in för en ringa pänning, till förfång för fredsälskande och bofast folk. Sådan var deras mening.

De gjorde Tvegarn till ett Kina. Ingen slapp in där utan pass. Umgänge hade de två gamla, allt bittrare bröderna intet. Besökare afvisades utan krus, och dem man var tvungen taga emot bemöttes med knappaste höflighet, under hvilken misstänksamheten hos Markus, den djupa liknöjdheten hos Jacob öppet stucko fram. Sin gård höllo de i skick, det syntes vara deras enda intresse, och de lefde i yttersta sparsamhet. Men som arftagare hade de endast en aflägsen släkting, som ingen af dem sett.

— Du borde ha gift dig, du, Jacob, kunde Markus säga.

— Jag? Nej, nej! Men du, svarade Jacob strax, och mer talades då aldrig om detta ämne!

Men periodvis föll tungsinnet öfver den fordom så briljante unge löjtnanten, och under flera veckor kunde han gå utan att rikta ett ord till någon. Värst var det hvarje vår, i islossningen. Men på Tvegarn vande man sig småningom vid hans sätt och upphörde att reflektera öfver det.

Markus dog först och Jacob följde honom ett par månader senare.

Det kom ny herre till Tvegarn, en ung spelevink med förlofningsring på fingret och vidlyftiga planer. Det blef lif och luft i de gamla byggnaderna, upp med fönster och dörrar, ut med bråten! Spelevinkens första åtgärd blef att ställa till auktion, och han gick själf omkring i sjubbskinnstulubb, ty det var midvinter, och knuffade glad och lifvad på bönderna och eggade deras köplust genom att bjuda dem på het brännvinsglögg uppe i stora salen.

Sängkläder, som malen ätit igenom, och gamla kostymer, som legat decennier i kistorna af kamf rträ, langades ut på gården och ropades ut slumpvis. Bland köparne stod unge Valentin Svensson och önskade sig en varm rock för skogskörslorna vintertiden, och han fick också en, märkvärdigt billigt, tillsammans med en brokig väst och en violblå frack från 1830 — en af löjtnant Gilles kostymer från balerna i Stockholm, den gången.

Just i denna varma rock från auktionen, Jacob Gilles forna reskappa, var det unge Valentin Svensson hittade brefvet. Brefvet... Det hade glidit in mellan tyget och det tjocka fodret och stannat där. Synnerligen mycket använd blef väl aldrig kappan, ty den var hel och snygg ännu och brefvet alldeles oskadadt, med sin adress till en hökarbod vid Kornhamnstorg, som alldeles upphört att finnas. Valentin tummade betänksamt papperet, vecklade till sist upp det och läste. I sin hand höll han det ringa yttre verktyget till ett par människoödens omgestaltning.

Han var emellertid ingen förste bäste, denne Valentin Svensson, som i sinom tid skulle bli en af kommunens betrodde. Nej. Han nöjde sig inte med att kasta papperet i en låda som en lustighet, att vid tillfälle taga fram och visa grannarna. Han tog tvärtom märke på den unga damens namn för att göra sina efterforskningar, och hon blef inte svår att hitta.

Hon var nu en liten hvit, gammal, gammal dam och satt på ett ålderdomshem, dit släktingars beskydd skaffat henne in. Hon var enka sedan mer än fyrtio år, hade sett sina barn dö och rikedomen försvinna. Valentin Svensson, sökte upp henne och bar redligen fram det så länge försenade brefvet.

— Och hvad gjorde hon, Valentin, hvad gjorde hon?

— Hon tackade så artigt och kanske en smula darrande, och så sade hon, att hon hade redan ett par andra små minnen kvar af löjtnant Gille, som hon sparat under alla dessa år och det skulle nog bli kärt att nu få lägga detta till dem...

— Och sedan, Valentin?

— Sedan ingenting mer. Hon blef alldeles tyst och jag tror nog, sade Valentin Svensson, att hon hälst såg att hon fick bli ensam igen. Brefvet var femtio år gammalt, när det ändtligen kom i hennes händer. Besinna, det kan allt ha en del att säga i enrum, ett sådant där litet stycke gulnadt papper från länge, längesedan!

Forts. fr. sid. 231.

Bland det icke obetydliga antal kvinnor som i Mexiko ställt sig i rebellernas led, intager den unga, till sergeant avancerade *Marie Terrazos*, äfven kallad den mexikanska Jeanne d'Arc, främsta platsen. Hon är chef för general Villas ärehölida kvinnobrigad och känd lika mycket för sitt oförfärade mod som för sin stora skjutskicklighet. Under slaget vid Mesa lära icke mindre än tjugo fiender ha stupat för hennes säkra lod.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

*** Data å nästa sida.**

F. A. G. BERENCREUTZ.
*Nyutnämnd Generalkonsul i London.**

M. CLARHOLM.
*Nyutnämnd Generalkonsul i Newyork.**

U. T. UNDÉN.
*Nyutnämnd Generalkonsul i Hamburg.**

F. CRONHOLM.
*Nyutnämnd Generalkonsul i Mexiko.**

A. T. BOYESEN
Pastor v. Nya Kyrkan. — Stockholm. 90 år 29 Dec.

E. C. B. A. O. BÄCKSTRÖM.
F. von Schwerin. Enkefru. — Stockholm. 90 år 31 Dec.

F. H. SCHLYTERN.
*F. d. Byråchef. — Stockholm. 70 år 29 Dec.**

E. A. KJELLANDER.
Byråchef. F. d. Red. Sthlms adresskalender. — Stockholm. 50 år 29 Dec.

G. A. JOHANSSON.
Byggmästare. — Stockholm. 80 år 30 Dec.

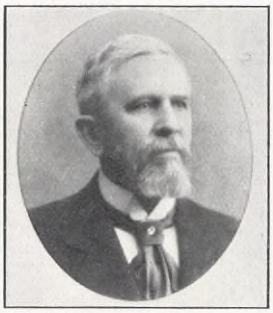

F. V. SYBERG.
*V. Konsul. — Stockholm 70 år 1 Jan **

E. G. S. SUNDEQUIST.
*Bankdirektör. — Linköping. 65 år 2 Jan.**

C. A LÖWENADLER.
*Grosshandlande. — London. 50 år 25 Dec.**

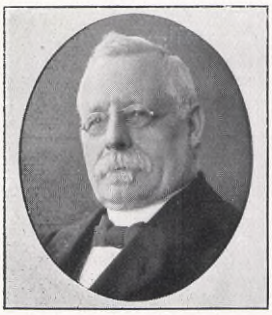

J. NORDLANDER.
*Adjunkt. — Stockholm. 60 år 25 Dec.**

H. B. M. PLEIJEL.
*Nyutnämnd Professor v. Tekn. Högskolan.**

C. A. HEUMAN.
*Nyutnämnd Professor v Tekn. Högskolan.**

C. A. FORSSELL.
*Nyutnämnd Professor v. Tekn. Högskolan.**

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data här nedan.

O. F. FLODMAN.
Kronolänsman Komm. st. ordf. — Valsberga. 65 år 4 Jan.

C. J. CORREUS.
Direktör. — Malmö 50 år 9 Jan.

N. THEANDER.
*Folkskollärare — Klippan. 50 år 15 Dec**

F. KAHL.
Handl. Sparb.-dir Komm.-man Kapellshamn. — 50 år 29 Dec.

M. V. ODENIUS †.
*F. d. Professor. — Lund. F. 28. † 29 Dec.**

E. G. HAGELIN †.
*Apotekare. — Kungelf. F. 49. † 5 Dec.**

A. J. EKDAHL †.
*Fördelningsläkare. — Teckomatorp. F. 55. † 29 Dec.**

O. A. NÄSHOLM.
Sjökapten — Stockholm. F. 66. † 26 Dec.

ADOLF BERENCREUTZ. F. 56, stud.-ex. 75, kansliex. 78, tjänstgj. i Civildep. och blef 91 sekr. i Kommerskoll.; generalkonsul i Köpenhamn 1900, konsulatråd v. svenska beskickningen i Berlin 06, i Paris 08; i dagarne utnämnd till generalkonsul i London. Kammarherre 87.

MAGNUS CLARHOLM. F. 71, har sedan 08 förestått konsulatet i New York, hvilket omfattar hela östra delen af Förenta Staterna. Han är en inom den svenska kolonien synnerligen uppburen och populär personlighet. I dagarne utnämnd till generalkonsul i New York.

ULF TORSTEN UNDÉN. F. 77, fil. kand. sedan 09, konsulatråd v. svenska beskickningen i Berlin. I dagarna utnämnd t. generalkonsul i Hamburg.

FOLKE CRONHOLM. F. 73. leg sekr. öfver stat. Sedan 12, tf. konsul i Hamburg; i dagarna utnämnd till generalkonsul i Mexiko samt tillförordnad t. v. såsom chargé d'affaires derst.

HERMAN SCHLYTERN. Stud ex. 61, jur. kand. 69, v. häradshöfd. 72, kamrer i Gen. poststyr 77, byrachef derst. 78—08. Tf. generalpostdirektör 96—02; har represent. Sverige v. ett flertal internat. postkongresser. V. ordf. i Sv. kyrkans missionsstyrelse, v. ordf. i Sv. diakonisällskapet.

FREDRIK (FRITZ) SYBERG. F. i Danmark, kom 58 t. Stockholm, öfvertog 69 firman Haus Bay i Stockholm samt blef 70 svensk medborgare. Led. af Sv. allm. hand.-fören. styr. Dansk v. konsul sedan 01.

SEVERUS SUNDEQUIST. Stud.-ex. 70, tjenstgj. i postverket 70, i Sundsv. ensk bank 74, kamrer o. kassör i Riksbankens afd.-kontor i Östersund 80, verkst. styr.-led. v. Riksbankens afd.-kontor i Linköping sedan 96. Stadsfullmäktig derst.

ANTON LÖWENADLER. Sedan ett flertal år verksam såsom köpman i London. Ledare af den utomeuropeiska försäljningen för den stora svenska tändsticksfabriks-sammanslutningen. Hedersekr. i Sv handelskammaren i London, kyrkoråd. — En af de mest verksamma medlemmarne af den svenska kolonien i London.

JOHAN NORDLANDER. Stud.-ex. 75, fil. kand. 80, adj. v. h. allm. lärov. a Söderm i Stockholm sedan 95. Utg "Norrländska samlingar". 6 del. och barnböcker, läro- o. läseböcker samt förf. hist. o. antikv. uppsatser i Hist. tidskr. Ymer, Sv. landsmålen m. fl. Korrespond. led. af K. Vitt., hist. o. antikv. akad. 08.

CARL HEUMAN. F. 70, stud. ex. 88, fil. kand. 91, afg. ex. fr. Tekn. högsk. 93, f l. dir 99 bibl. aman. v. Tekn. högsk. 99—02. bibliotekarie 03—06 samt 12—13, assistent i beskr. geometri 99—07, i matematik 99—02, i mekanik 02—09, öfverlärare v. Tekn. skolan i Stockh. 1900—09. tf. professor i mekanik v. Tekn. högsk 09, i dagarna utn. t. professor derst.

CARL FORSSELL. F. 81, stud.-ex. 1900, afg.-ex. fr. Tekn. högsk.-afd. i väg- o. vattenbyggn.-arbeten 04, lär i byggn.-statik v. Tekn. skolan i Stockh. 05, anst. v. a-b. Vattenbyggn.-byrån 06—08, assist. v. Tekn. högsk. i vatt.-byggn.-konst 06—07, tekn. bitr. i V. o. V. byggn.-styr. 08. anst. v. a-b Betongkonstr.-byrån 09; löjtn. i V. o. V. byggn.-kåren 10; i dagarne utnämnd t. professor i byggn.-teknik v. Tekn. högsk. Utg. ett flertal vetenskapl. arb. o. materialprofn.-undersökn.

NILS THEANDER. Folkskollär. ex. 84, ord. lär. v. Klippans bruksskola sedan 96. Led af kyrko- o. skolråd. Föreläsare i trädg. skötsel o. hembygdslära. Framst. fackman såsom fruktodlare.

VICTOR ODENIUS †. Stud.-ex. 45, fil. dr. 53, med. dr. 61, prof. i teor. o. rättsmedicin v. Lunds univ. 75—97. Vetenskapl. förf. Biogr. o. hels.-portr. årg. IX: 24.

ELMAR HAGELIN †. Apot.-ex. 74, inneh. apot. i Kungelf. Ordf. i drätselkamm. t. 87. rådman sedan sistn. år; landstingsman 87. Mångårig ordf. i Göteb. o. Bohusl. sparb. afd.-kontor.

AXEL EKDAHL †. Stud. ex. 74, med. lic. 85, med. dr. 93. Bat. läk. 87, reg. läk. v. S. Skån. inf. reg. 97, v. N. Skån. inf. reg. 01, fördeln. läkare 05. Sedan 86 prakt. läkare i Teckomatorp, senare jernv. läkare. Led af skolrådet; initiativtagare t. samt ordf. i sparbanken, styr. led. i länslasarettet.

För fotografer att beakta:

***Fotografifirma,** som insänder fotografier med ensamrätt för H. 8 D. och ej lämnar samma eller liknande fotografier till annan illustrerad tidning, kommer att i så fall utöfver vanligt honorar, få sitt namn utsatt på ett i ögonen fallande sätt, då meddelande härom lämnas vid insändandet.*

Redaktionen.

INNEHÅLL

H. M. Drottning Sofia †. — Stockholms folkskoleöfverstyrelse sammanträder. — Hedersgåfva till kommendör S. Ankarcrona. — Utställning af krigsminnen i Artillerimuseet. — Törnemans väggmålningar i Andra kammarens plenisal. — Utsmyckningen af vigselrummet i Stockholms rådhus. — "Hans enda hustru" på Dramatiska teatern. — Skultuna bruk i lågor. — Bilder till den utländska dagskrönikan. — Veckans porträttgalleri. — Brefvet. Ber. af Marika Stjernstedt

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG.